

СПОМЕН

Ти помниш ли ранната есен
и първите жълти листа: —
до нази долиташе песен
на нечий печална уста.

Надвесила лик над реката
ти гонеше нейния път —
вжлна се целуна с вжлната
и плисна — разбита — в брегът.

И сепната ти ме погледна,
в очите ти сълзи видях: —
ти беше печална и бледа
и без да продумаш разбрах:

— „ Живота река е немирна,
отнуса, завлича, руши —
Вжв нея верига неспирна
погиват несметни души.

„Ний с тебе вжлни сме игриви —
друг други се гонихме с смях,
безгрижни, стремглави, пенливи
познахме и радост и грях

„А днеска сме секаш далечни,
и секаш сме други сега,
и дните тжй пищно сжрдечни
притули горчива тжга.

„Че слаби немощни и плахи
вжрвим в непрогледна мжгла,
а чужди са хорските стряхи
и всяка усмивка е зла . . .“

Печален ти помниш, тогава
че бледен целунах те аз —
днес всичко е вече забрава
и радост пак блика край нас.